

Prancūzų kalbos mokytoja.

Gimė 1927 m. vasario 5 d. Anykščiuose. Tėvai: Antanas Dapkevičius ir Anelė Ražanaitė-Dapkevičienė. 1934–1938 m. mokėsi Anykščių Šv. Kryžiaus vienuolyno pradžios mokykloje, nuo 1938 m. tęsė mokslą Anykščių progimnazijoje. 1946 m. baigė Anykščių gimnaziją III jos laidoje. 1947–1948 m. O. Dapkevičiūtė dirbo Čekonių (Anykščių r.) pradinėje mokykloje mokytoja. 1948–1953 m. ji studijavo Vilniaus universiteto Istorijos ir filologijos fakultete, įgijo prancūzų kalbos mokytojos išsilavinimą.

1953–1984 m. O. Dundulienė dirbo Anykščių J. Biliūno vidurinėje mokykloje prancūzų kalbos mokytoja. Ji aktyviai dalyvavo mokytojų meno saviveikloje: vaidino spektakliuose, dainavo muzikos kolektyvuose.

Su vyru Antanu Dunduliu užaugino sūnų Arvydą ir dukrą Lidiją. [Palčiau](#) Mirė 2015 m. lapkričio 7 d.

Buvome trečioji gimnazijos laida

Gimiau Anykščiuose. Ir seneliai, ir proseneliai buvo anykštėnai. Lankiau vienuolyno pradžios mokyklą. Visos mokytojos, išskyrus vieną – panelę Leonorą – buvo vienuolės. Kiekvieną rytą prieš pamokas eidavome į koplyčią melstis. Vienuolės buvo griežtos, bet mokė gerai. Viena – panelė Antanina – mokslus buvo baigusi Šveicarijoje, ji dėstė geografiją. Vedė ją panelė Palmira dėstė aritmetiką, buvo gana pikta, kartais tinginiui ir su liniuote suduodavo. Vienuolyno mokykloje baigiau 4 skyrius, o 5 ir 6 skyrius – valstybinėje mokykloje. Vėliau mokiausi progimnazijoje, o baigiau jau gimnaziją. Mes buvome III gimnazijos laida.

Klasės auklėtojas buvo Alfonsas Ulčinas, mums dėstęs lietuvių k. ir literatūrą. Jis labai įdomiai pasakodavo, išnagrinėdavo kiekvieno mokinio rašinį – ieškodavo perliukų. Turėjo humoro jausmą, juokaudavo: „Kas ta jūsų klasė – Miežis, Kiela...“. Buvo geras sportininkas, šuolininkas į aukštį. Kai reikėjo mano klasiokui Miežiui važiuoti į varžybas, Ulčinas paskolino savo sportines kelnaites. Ir Miežis tapo čempionu.

Labai įdomus buvo istorijos mokytojas Bronius Juška, tikras eruditas. Jėzuitai jį buvo išsiuntę studijuoti į Vokietiją. Kai B. Juška buvo direktorius, mokykla buvo taip sutvarkyta, kad visur blizgėjo. Vokiečių kalbą dėstė Leonas Jovaiša, bet nebuvo labai įdomu, nes visą dėmesį skyrė gramatikai. Po karo rusų kalbą dėstė rašytojas A. Vienuolis. Jo vaistinė buvo sudegusi, todėl reikėjo pinigų pragyvenimui. Rašytojo literatūros pamokos buvo įdomios, o gramatikos – nuobodžios. Kai Vienuolis išėjo, rusų kalbą dėstė Pranas Šulga. Jis buvo ateistas, o jo žmona buvo labai tikinti. Rapolas Šaltenis vokiečių okupacijos metais dėstė lietuvių kalbą ir vadovavo dramos būreliui, pastatė veiklą „Baisioji naktis“, kuriame ir aš vaidinau. Muzikos mokytojai Juozas Uogintas, Zigmas Leškevičius buvo tikri entuziastai, dainuodavom sudėtingas dainas. Taigi mokytojų būta labai įdomių asmenybių.

Baigusi gimnaziją, metus dirbau Čekonių pradinėje mokykloje. Ten buvo trys komplektai: Kalvelių, Germonių ir Čekonių. Aš buvau mokyklos ir skaityklos vedėja.

Nuo 1948 m. studijavau prancūzų kalbą Vilniaus universitete. Visą laiką dainavau universiteto akademiniame mišriame chore, kurio meno vadovas ir dirigentas buvo garsus vargonininkas ir chorvedys Pranas Šližys. Jis buvo kilęs iš mūsų krašto, nuo Traupio. Atsimenu, ateinam kartą į repeticiją, laukiam, o jis neateina. Choro seniūnė pranešė, kad mūsų dirigentą išvežė į Sibirą. Vėliau Šližys sugrįžo ir pasakė, kad pats Justas Paleckis, kurio dukra Sigita dainavo mūsų chore, atvažiavo į Naująją Vilnią ir ištraukė jį iš vagono. Kai grįžo, per repeticiją ir jis verkė, ir mes verkėm.

Baigusi studijas, 1953 m. sugrįžau į Anykščius. Pedagoginio darbo pradžia buvo sunki – reikėjo dirbti mokykloje, kurioje pati mokiausi, kur dar tebedirbo mano buvęs auklėtojas, kiti mokytojai. Be to, studijuodama universitete, neturėjau jokio pedagoginės praktikos, o jau mokslo metų pradžioje liepė praveisti atvirą pamoką visiems rajono prancūzų kalbos mokytojams. Sunku buvo gal tik pusę metų. Greitai įsijungiau į mokytojų meninę saviveiklą: statėm spektaklį „Atžalynas“, dainavom. Kai atvažiavo Pranas Dūmanas, darbas dar labiau pagyvėjo. Dauguma mokytojų buvo dideli meno saviveiklos entuziastai, nors buvo ir tokių, kurie niekur nedalyvavo.

Iš savo buvusių mokinių prisimenu Ireną Grikštaitę-Andrukaitienę, auklėtinę. Ji buvo mano geriausia padėjėja, rimta, niekada nesijuokdavo, gabi, darbšti, mėgo literatūrą. Kiekvienoje laidoje buvo gerų mokinių. Pakalnytė Bronė – labai kukli, klasės seniūnė. Meškauskaitė Milda – labai simpatiška, darbšti, aktyvi saviveiklininkė. Gražys Kazys labai gražų balsą turėjo, dainavo. Iš buvusių mokinių 12 pasekė mano pėdomis, pasirinko studijuoti prancūzų kalbą: Morkūnaitė, Zaleskytė, Burneikaitė, Juodvalkytė, Milašiūnaitė, Meškauskaitė, Burneika, Šeškaitė ir kiti.

Ona Dundulienė su savo auklėtiniais